

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobkyně: X, IČ Y
 sídlem Z
 zastoupena advokátem JUDr. Martinem Týle
 se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
 sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 75320/2020/ODSH/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 6. 2020, č. j. 043522/2020, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a byl jí uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi Q5, registrační značky X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem, používaným bez obsluhy bylo zjištěno, že neznámý řidič motorového vozidla právě uvedené tovární a registrační značky dne 6. 7. 2019 v 01:32 hodin v Litomyšli na ul. Moravská, ve směru jízdy na Svitavy, mezi budovou Nového kostela sboru Církve bratrské a domem č. p. 367, kde je stanovena obecnou úpravou nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h v celém měřeném úseku, překročil tuto nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 14 km/h po odečtu tolerance měřicího zařízení. Tímto jednáním neznámý řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Za to byla žalobkyni uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Tvrdila, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a toto mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Namítla porušení práva na provádění důkazů v její přítomnosti a právo na to se k prováděným důkazům vyjádřit. Tvrdila, že rozhodnutí žalovaného je založeno na podkladech, které nebyly založeny do správního spisu ani provedeny k důkazu. Žalobkyně v této souvislosti předně tvrdila, že nebylo s jistotou zjištěno, že by měření probíhalo měřicím zařízením zn. SYDO Traffic Velocity. Ve správním spise není založen kompletní návod k měřicímu zařízení, a nebylo tak možno přezkoumat, zda měřicí zařízení bylo instalováno a nastaveno správně. Žalobkyně také tvrdila, že k řádnému zjištění skutkového stavu měly správní orgány zkoumat, zda soukromý subjekt – obchodní korporace GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY, a. s., jako vlastník měřicího zařízení, participuje na měření rychlosti vozidel a je hmotně zainteresován na postihu řidičů, což je nepřipustné; žalobkyně vytýkala dále správním orgánům, že se nezabývaly vztahem mezi korporací GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY, a. s., a korporací GEMOS CZ spol. s r. o., případně i městem Litomyšl. Žalobkyně dále namítala, že nebylo s jistotou zjištěno, zda snímek měřeného vozidla byl skutečně pořízen zařízením SYDO Traffic Velocity, a zda byl pořízen skutečně konkrétním zařízením daného výrobního čísla; podle žalobkyně tak existují pochybnosti o tom, jakým rychloměrem byly snímky pořízeny. Další námitka žalobkyně směřovala k tomu, že měřený úsek nebyl řádně označen dopravními značkami IP31a „Měření rychlosti“ a IP31b „Konec měření rychlosti“, což je v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu; pokud je umístění značek správním orgánům známo z úřední činnosti, měly správní orgány uvést, z jakého konkrétního řízení.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V.

5. Žalobkyně navrhla zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhla také, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami odvolacími. K argumentaci uvedené v odůvodnění doplnil některá další vysvětlení (blíže viz dále v části V. odůvodnění).
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Jednání

8. Krajský soud věc projednal ve veřejném jednání podle § 49 s. ř. s., konaném dne 8. 6. 2021.
9. Zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě; zopakoval, že žalovaná, vycházela-li z podkladů veřejně dostupných na Internetu, měla tyto provést k důkazu tak, aby žalobkyně měla možnost se s nimi seznámit. V řízení nebylo postaveno najisto umístění dopravních značek označujících měřený úsek, což byla podmínka stanovená ve vyjádření Policie ČR k měřenému úseku. Zástupce žalobkyně setrval na důkazních návrzích uvedených v žalobě.
10. Pověřená pracovnice žalované rovněž setrvala na dříve vyjádřeném procesním stanovisku a doplnila, že pokud žalovaná argumentovala podklady veřejně dostupnými na Internetu, nejednalo se o podklady pro vydání rozhodnutí, ale toliko o podpůrnou argumentaci k vyvrácení odvolacích námitek.
11. K důkazu byl čten certifikát o schválení typu měřidla, který je součástí soudního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
13. Žaloba není důvodná.
14. Krajský soud předesílá, že napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).
15. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 6. 7. 2019 od Městské policie Litomyšl oznámení o přestupku v dopravě, zjištěném automatizovaným měřením, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Přílohou oznámení je fotodokumentace měřeného vozidla, ověřovací list měřicího zařízení, vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Územního odboru Svitavy – dopravního inspektorátu, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel včetně situačního plánu. Ve spise je dále založena smlouva o nájmu zařízení pro měření rychlosti vozidel a poskytování služeb mezi městem Litomyšl (nájemcem) a korporací GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY a. s. (pronajímatel). Součástí správního spisu je i výpis z karty vozidla, z něhož vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem a provozovatelem předmětného motorového vozidla.

16. Pokud jde o průběh správního řízení, správní orgán prvního stupně zaslal žalobkyni jako provozovatele vozidla výzvu k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu se splatností do 15 dnů ode dne doručení výzvy (výzva byla doručena 9. 7. 2019). Žalobkyně určenou částku uhradila, avšak opožděně; proto správní orgán prvního stupně vrátil platbu zpět na účet žalobkyně. Usnesením ze dne 10. 2. 2020 správní orgán prvního stupně odložil věc přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, neboť do 60 dnů od přijetí oznámení nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán prvního stupně rozhodl následně ve věci nejprve příkazem (10. 2. 2020), proti němuž žalobkyně podala odpor (17. 2. 2020). Správní orgán prvního stupně nařídil k projednání věci ústní jednání, k němuž žalobkyni předvolal. Žalobkyně se jednání účastnila prostřednictvím právního zástupce. Žalobkyně následně správnímu orgánu zaslala písemné vyjádření, v němž uplatnila námitky v podstatě totožné s žalobními body. Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020 uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou shora popsáním přestupkem provozovatele vozidla. K odvolání žalobkyně, kde opět uplatnila tytéž námitky, žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu potvrdil.
17. Krajský soud konstatuje, že listinné podklady založené ve správním spise umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku. Svědčí o tom v předmětném případě celý komplex důkazů, nikoliv pouze izolované skutečnosti. V této souvislosti je třeba upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, z něhož vyplývá, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru – tato kombinace podkladů v zásadě poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud se s tímto obecným závěrem ztotožňuje a ve vztahu ke konkrétní projednávané věci je zřejmé, že všechny právě vyjmenované podklady (důkazy) jsou součástí správního spisu a správní orgány z nich při svém rozhodování vycházely. Dle názoru krajského soudu nelze důvodně pochybovat o správnosti zjištěného skutkového stavu ani o jeho právním hodnocení.
18. Správní orgán ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o spáchání přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto usnesením věc odložil v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Současně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla proti žalobkyni jako vlastníkovu vozidla.
19. Krajský soud podotýká, že ani správní orgány, ani soudy nejsou povinny podrobně vyvracet jednotlivé námitky výslovnou reakcí na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v

odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

20. Účelem správního řízení ve věci přestupku je – v obecné rovině – zjistit jeho pachatele a postavit najisto naplnění všech prvků formální i materiální stránky přestupku. Naopak zásadně není účelné, aby se správní orgány v přestupkových řízeních rozsáhle zabývaly námitkami obviněných, které by – i v případě, že by byly shledány důvodnými – nemohly mít podstatnější vliv na závěr o naplnění či nenaplnění skutkové podstaty přestupku, o němž je vedeno řízení.
21. Pro posuzovanou věc jsou podstatná – z hlediska naplnění formální i materiální stránky přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silniční provozu – následující zjištění. Žalobkyně je provozovatelem motorového vozidla Audi Q5 shora uvedené registrační značky, což bezpochyby vyplývá z výpisu z karty vozidla, a o žalobkyně to ostatně ani nezpochybňovala. Dále je nepochybné, že nezjištěný řidič se s tímto vozidlem dopustil jednání, vykazujícího znaky přestupku, když v napadených rozhodnutích v přesně popsáném místě a čase překročil nejvyšší dovolenou rychlost. To je zadokumentováno výstupy z měřicího zařízení. O tom, že se jednalo o měřicí zařízení SYDO Traffic Velocity výrobního čísla GEMVEL0053, nemůže být pochyb, neboť to v souhrnu vyplývá z fotodokumentace, ověřovacího listu a vyjádření policie.
22. Krajský soud nevidí důvod v projednávané věci blíže zkoumat vztah obchodní korporace GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY, a. s., a města Litomyšl. Ve správním spise je založena smlouva o nájmu měřicích zařízení a poskytování služeb, která vzájemný vztah těchto subjektů dokumentuje v míře pro účely přestupkového řízení zcela dostačující. Krajský soud se ztotožňuje s tezí, že sama skutečnost, že soukromoprávní subjekt poskytuje orgánu územní samosprávy technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné moci, není nezákonná; tato skutečnost je na otázku naplnění skutkové podstaty přestupku zcela bez vlivu. Námitka možné participace soukromého subjektu na měření je tedy nedůvodná. Z právě uvedených důvodů krajský soud pro nadbytečnost neprováděl žalobkyní navrhovaný důkaz výsledkem členů orgánů zmíněných obchodních korporací.
23. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku neoznačení měřeného úseku dopravními značkami IP31a a IP31b. Podle § 79a zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud) platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“, a konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného § 79a v účinném znění je zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Z existence dopravních značek IP 31a „Měření

rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ *eo ipso* nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Instalaci těchto dopravních značek v místě měření tedy není možno považovat za jakousi materiální podmínku zákonnosti prováděného měření; skutečnost, zda předmětné dopravní značky měřený úsek označují či nikoliv, nemůže mít vliv na důkazní hodnotu výstupů ze silničního radarového rychloměru, které protiprávní jednání řidiče vozidla jednoznačně prokazují. Kromě toho ze správního spisu je patrné, že příslušné dopravní značky jsou v předmětném úseku osazeny v protisměru jízdy měřeného vozidla, a není důvod se domnívat, že by nebyly osazeny i ve směru jízdy měřeného vozidla. Navíc z fotodokumentace je patrné osazení dopravních značek s tabulemi shodného rozměru i ve směru jízdy měřeného vozidla. I když z fotodokumentace není vidět jejich lícová strana, nelze mít rozumnou pochybnost o tom, že se jedná o tytéž dopravní značky jako v protisměru jízdy měřeného vozidla. Žalobkyní vyjadřovaná pochybnost o tom je nepodložená a spekulativní. Nadbytečné by tedy bylo i další dokazování vedené k prokázání skutečnosti umístění dopravních značek.

24. Další žalobkyní navrhovaný důkaz – vyjádření města Litomyšl týkající se nastavení rychloměru – soud rovněž pro nadbytečnost neprováděl. Umístění a nastavení rychloměru, měřený úsek, podmínky fungování rychloměru jsou dostatečně prokazovány jinými podklady, založenými ve správním spise, a důkazem provedeným při ústním jednání, zejména návodem k obsluze a certifikační dokumentací rychloměru SYDO Traffic Velocity.

VI. Závěr a náklady řízení

25. V posuzované věci spočívalo deliktní jednání v nezajištění dodržování povinností řidiče při užití vozidla na pozemní komunikaci, když nezjištěný řidič vozidla se dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti; toto bylo spolehlivě zjištěno silničním radarovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity. Skutkově jednoduchý případ protiprávního jednání byl bez důvodných pochybností prokázán listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná.
26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. června 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.